

[Slebsager.]

som den højtærede Indenrigsminister var Chef for, inden han overtog sit nuværende høje Embede. Ved en Skrivelse af 15. August d. A. har Borgmester Kaper anmodet dette Kontor om en Udtalelse om, hvorvidt en Fornyelse af Huslejeloven maa anses for paakrævet for Københavns Vedkommende. Kontoret undersøger først Spørgsmaalet: Hvor højt vil Lejen stige i de Lejligheder, der er underkastet Nævnsinstitutionen, hvis denne ophæves? Det udtaler med Hensyn til dette Spørgsmaal, at naar Lejen i 1914 sættes til 100, er Lejen i de saakaldte „gamle Lejligheder“, det vil sige Lejligheder, der er opført før 1916, ca. 155 i København, medens Tallet i de større Provsbyer er ca. 185. Og det statistiske Kontor tilføjer:

„Det sidste Tal angiver, hvad Lejen i de gamle Lejligheder er steget til i Byer, der hverken har Nævn eller yder offentlig Støtte til det nye Boligbyggeri. Huslejeniveauet for københavnske Nybygninger, der opføres af eller støttes af Kommunen, kan for Tiden anslaaes til 165—170, medens det Boligbyggeri, der opføres uden offentlig Støtte..... antagelig maa anslaaes til 190—200.“

Og Staden Københavns statistiske Kontor udtaler videre:

„Hvis Huslejenævne tænkes ophævet, maa Lejestigningen i de „gamle“ Lejligheder, saafremt ovenstaaende Tal lægges til Grund, anslaaes til ca. 10 pCt., hvis Nybyggeriet fortsat støttes af det offentlige i samme Omfang som nu, og til godt 20 pCt., saafremt Nybyggeriet i de kommende Aar skal foregaa uden offentlig Støtte.“

Herefter vilde Forskellen mellem „gamle“ og „nye“ Lejligheder alene være et Udtryk for en *Kvalitetsforskel*. At man naar til, at Forskellen mellem Lejen i nye og gamle Lejligheder alene er en Forskel i Lejlighedernes Kvalitet, er en Fordel af overordentlig stor Betydning, idet der herved skabes det virkelige Grundlag for, at Byggeriet i de kommende Aar kan holdes oppe paa sit nuværende Maksimum (4 000—5 000 Lejligheder aarlig).

Imidlertid er det ingenlunde givet, at Nævnsinstitutionens Ophør vil medføre en almindelig Lejeforhøjelse af den Størrelse..... For Eksempel maa der saaledes tages Hensyn til, at Hovedstaden efterhaanden har et saa betydeligt Antal veludstyrede Lejligheder i nye Ejendomme, at det, naar Tilvæksten af disse

Lejligheder stadig fortsættes, vil lægge en stærk Dæmper paa adskillige Husværter Lyst til Lejeforhøjelser. Værterne i de bedre af de gamle Lejligheder vil blive nødt til i de kommende Aar at foretage Forbedringer....., efterhaanden som Konkurrencen bliver følelig, og herved vil Lejestigningen i de gamle Lejligheder delvis blive kompenseret.“

Og Stadens statistiske Kontor peger endvidere paa, at

„en Fortsættelse af Byggeriet i de kommende Aar af samme Omfang som nu i Løbet af ret kort Tid maa medføre, at der vil fremkomme Lejeledighed i ældre Ejendomme, saafremt Efterspørgselen efter Lejligheder ved Tilflytning udefra da ikke øges stærkt, men en Lejeledighed i ældre Ejendomme vil virke som en Bremse mod Lejeforhøjelser“.

Det er jo alt sammen Udtalelser, som peger i Retning af, at man meget vel kan tænke sig og anser det for rigtigt, at man skulde gaa til at ophæve Nævnsinstitutionen, uden at det vil kunne medføre nogen Fare for en urimelig Lejestigning.

Endelig undersøger vedkommende Kontor ogsaa, hvordan det vil stille sig med Husvildforsorgen. Det opstiller det Spørgsmaal:

„Vil der, saafremt Nævne ophæves, blive Masseopsigelser — navnlig af børnerige Familier — og dermed en stærk Stigning i de husvildes Antal?“ og besvarer dette Spørgsmaal ved at pege paa, at

„Huslejelovens Bortfald vil for dette Punkts Vedkommende nok medføre nogle Overgangsvanskeligheder og maaske ogsaa midlertidig bringe en Forøgelse i Antallet af husvilde Familier. Forøges Efterspørgselen efter Lejligheder ikke ekstraordinært stærkt, vil det dog snart trække sig i Lave af sig selv.“

Erfaringerne fra Provinsen tyder aldeles ikke paa, at Ejernes Ret til Opsigelse betyder katastrofale Forhold for Lejerne eller for de kommunale Husvildeafdelinger.“

Og saa hidsætter man en Række Oplysninger vedrørende den kommunale Boligforsorg i Provsbyerne for husvildes Vedkommende, og deraf fremgaar, at i April 1925 var der i Provinsen 1 626 husvilde Familier med et Antal af 8 519 Personer. Antallet steg noget efter Boliglovens Bortfald for Provsbyernes Vedkommende i 1925—26 for derefter igen at falde ned under, hvad det var forud for Huslejelovens Ophævelse, og